

Lángi Péter

Goldmark Károly

Mekkora teher alatt nő a pálma?
S kell gát, hogy célba érjen egy zseni?
Ha fel nem karolná őt drága bátyja,
magától meddig tudna szállani?

Vezérli útján zenerajongása,
nyomorból is az menekíti ki.
Habár többször csábítja Pestre álma,
belátja végül, Bécs segítheti.

Nehéz betörni, fel nem adja mégse.
Ihleti Verdi, Wágner - példakép -
hangversenyekre, kamarazenékre.

A szakma rideg, de ujjong a nép.
S a nagyvilágban Sába királynője
felragyogtatja végre hírnevét.

Magyarországi levelek 13.

Várvölgy, 2021. április 5.

Édes Bátyám!
Csendes-völgyben gyűjtöm erőm, s az egészségem
óvóm e járványos, félelmes időben.
Csendes-völgynek e tájat néhai hegyszomszédom hívta,
s kedves nékem e csendnek minden kis zaja, titka:
zizzen a lomb szellőtől, harkály csőre kopog,
fácán kárál, röppen ijedten, s méhraj zsong.
Méricskélem a mérget a permetezéshez
lassú mozdulatokkal, s közben egy kicsi gyík les,
míg napozik, s az erősebb zajra riadtan elmenekül.

Fentről, domb tetejéről nézve körül
látom, a Keszthelyi-hegység őrzi, karolja a tájat,
a'való, hogy lenge lebernyegként csak.
(Szép Tündérországot nagy köpönyegje a Kárpátoknak
fedte előled, mint leveledben elpanaszoltad)

Fölnézek: kusza báránfelhők dél fele szállnak.
Dolgom kezdem, permettel védvén a virágzó fákat.
Őszibarack, meggy, szilva, cseresznye, s a kajszii
drága gyümölcse betegségtől így tud szabadulni.

Édes Bátyám!
Felsőhajtók közben, bárcsak lenne erőm és módom
balga világunk is megmenteni sok-sokezer nyavalyától, bajtól.

Kellene az ember

„Holnap is kell az ember!”
Öreg hegyszomszédom ezzel
búcsúztatta a napot,
mely szinte már lebukott
egészen,
s azt, amelyet
ma is végigdolgozott
a hegyi kertben
keményen,
mint egész életében.
Feszültek ott a kordonok,
vesztésre álltak a gyomok.
Metszett, permetezett, kaszált,
hajtást válogatott, rotált.
Egyre-másra,
azt vigyázta,
hogy érlelje szőleje gyümölcsét.
Katonás rendben volt kert és hajlék.
Látszott mindenütt a gazda keze nyoma.
Míg élt.
Sajnos az övé már nem látszik soha.

Van új tulajdonos. Papíron.
A birtokon
csak hatalmas géptúrás mutatja,
s elvadult kert, hogy nincs igazi gazda.
A sorok közén gazok gárdája
tolakszik, bújjik.
Száz venyige ezerfele kúszik.
Összekapaszkodnak egymással,
fűvel, fával, iszalaggal, szulákkal.
Hálójukat áttörik pimasz magoncok,
szemtelen suháng-suhancok.
Búvóhelyet benne apró vadak, férgek lelnek,

örvendve a sűrű, bújtató rengetegnek.
Sóhajtók s szomorúan fordulok el.
Mind több a parlag s bozót a hegyen.
Még a kút is elvesztette gémjét.
A romlás rakja s szélesíti fészkrét.
Jenő bácsi, nincsen ez így rendben.
Itt ma is kellene – nagyon – az ember.